

Sprawa T-318/03

Atomic Austria GmbH

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego
(znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy ATOMIC BLITZ —
Sprzeciw właściciela krajowych słownych znaków towarowych ATOMIC — Dowód
przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Zakres badania
dokonywanego przez OHIM — Odrzucenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b)
rozporządzenia (WE) nr 40/94

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 20 kwietnia 2005 r. . . . II - 1322

Streszczenie wyroku

- 1. Wspólnotowy znak towarowy — Procedura — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Ograniczenie badania do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony — Dokonywana przez Urząd ocena prawdziwości przytoczonych faktów i mocy dowodowej przedstawionych dowodów — Zakres — Poszanowanie prawa do obrony (rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 74 ust. 1)*

2. *Wspólnotowy znak towarowy — Procedura — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Ograniczenie badania do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony — Obowiązkowa forma dowodu, którego celem jest wykazanie istnienia wcześniejszego prawa strony wnoszącej sprzeciw — Brak*

(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 74 ust. 1)

3. *Wspólnotowy znak towarowy — Procedura — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zasada kontrydiktoryjności — Wpływ — Granice*
(rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 74 ust. 1)

1. O ile to w szczególności na podstawie art. 74 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w postępowaniu dotyczącym względnej podstawy odmowy rejestracji na stronie, która wnosi sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego w oparciu o wcześniejszy krajowy znak towarowy, spoczywa wykazanie istnienia oraz, w danym przypadku, zakresu ochrony tego znaku, o tyle do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) należy zbadać, czy są spełnione przesłanki zastosowania powołanej podstawy odmowy rejestracji. W tym zakresie jest on zobowiązany do zbadania prawdziwości przytoczonych faktów i mocy dowodowej przedstawionych przez strony dowodów.

Urząd może zostać wezwany do wzięcia pod uwagę w szczególności prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym wcześniejszy znak towarowy, na którym opiera się sprzeciw, korzysta z ochrony. W takim przypadku powinien on z urzędu zasięgnąć informacji za pomocą środków, które w tym przy-

padku uzna za stosowne, o prawie krajowym danego państwa członkowskiego, jeżeli takie informacje są niezbędne do oceny przesłanek zastosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, a zwłaszcza prawdziwości powołanych faktów lub mocy dowodowej przedstawionych dowodów. W istocie ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez Urząd nie wyłącza tego, aby wziął on pod uwagę — poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu — fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane albo które wynikają z powszechnie dostępnych źródeł. Urząd, jeżeli uzna to za stosowne, może również wezwać strony do dostarczenia mu wskazówek co do określonych kwestii danego prawa krajowego. Natomiast zainteresowana strona nie jest zobowiązana do przedstawienia ze swojej własnej inicjatywy ogólnych informacji dotyczących prawa własności intelektualnej obowiązującego w danym państwie członkowskim.

Badanie stanu faktycznego i dowodów przedstawionych Urzędowi powinno być

przeprowadzone z poszanowaniem prawa do obrony stron w postępowaniu w sprawie sprzeciwu oraz prawa do słusznego procesu. A zatem jeżeli zgłaszający wspólnotowy znak towarowy ma wątpliwości dotyczące mocy dowodowej dowodów przedstawionych przez stronę wnoszącą sprzeciw w celu wykazania istnienia powołanego wcześniejszego prawa albo nawet zakresu tego prawa, może je wyrazić podczas postępowania przed Urzędem, który powinien wówczas starannie rozpatrzyć takie uwagi. Urząd nie może jednak uwolnić się od obowiązku dokonania kompleksowej oceny przedstawionych faktów i dowodów, powołując się na to, że to do strony wnoszącej sprzeciw należy przedstawienie mu z jej własnej inicjatywy popierających dowodów w postaci szczegółowych informacji dotyczących prawa państwa członkowskiego, w którym chroniony jest wcześniejszy znak towarowy, na którym został oparty sprzeciw.

(por. pkt 33–38)

2. Ani rozporządzenie nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ani też rozporządzenie nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie nr 2868/95 nie określa obowiązkowej formy dowodu, który powinien zostać dostarczony przez stronę wnoszącą sprzeciw celem udowodnienia istnienia jej wcześniejszego prawa w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu. Z powyższego wynika, że po pierwsze, stronie wnoszącej sprzeciw przysługuje wolny wybór, który z dowodów uzna za stosowny przedstawić Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) na poparcie swojego sprzeciwu,

oraz po drugie, że Urząd jest zobowiązany do zbadania wszystkich przedstawionych mu okoliczności, aby móc stwierdzić, czy w rzeczywistości stanowi one dowód rejestracji lub zgłoszenia wcześniejszego znaku towarowego, przy czym nie może on od razu odrzucić danego rodzaju dowodu jako niedopuszczalnego z powodu jego formy. Taki wniosek potwierdzają także istniejące różnice w praktykach administracyjnych państw członkowskich. W rzeczywistości bowiem gdyby przyjąć, że Urząd może ustanawiać warunki dotyczące formy dowodów, które należy przedstawić, okazałoby się, że w pewnych wypadkach przedstawienie takich dokumentów stałoby się dla stron niemożliwe.

(por. pkt 39–41)

3. Nawet jeśli w postępowaniu w sprawie sprzeciwu wniesionego wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego zasada kontradyktoryjności wymaga, aby druga strona postępowania w sprawie sprzeciwu była w stanie zapoznać się z dowodami przedstawionymi przez stronę wnoszącą sprzeciw w języku postępowania, to jednak nie może ona być interpretowana w taki sposób, że te dowody same w sobie powinny pozwolić drugiej stronie na upewnienie się co do istnienia wcześniejszych znaków towarowych, bez korzystania z pomocy doradcy lub powszechnie dostępnych źródeł informacji, innych niż przedstawione dowody.

(por. pkt 51)